

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

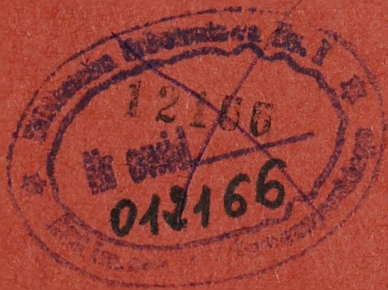
DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

Egz. Nr 1

ppłk dypl. Jerzy NAROJCZYK

**CECHY SZCZEGÓLNE OSIĄGANIA GOTOWOŚCI
BOJOWEJ, ORGANIZACJA I PROWADZENIE MARSZU
PRZEZ ARTYLERIĘ PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO
(PUŁKU CZOŁGÓW)**

(Skrypt)

str 30 *fx*

BIBLIOTEKI SZTABU GENERALNEGO
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

835916

WARSZAWA

PAŹDZIERNIK

1968

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

im. generała broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

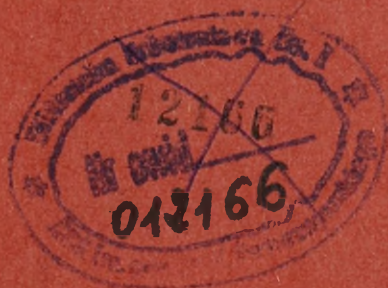
DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

Egz. Nr 1

ppłk dypl. Jerzy NAROJCZYK

CECHY SZCZEGÓLNE OSIĄGANIA GOTOWOŚCI BOJOWEJ, ORGANIZACJA I PROWADZENIE MARSZU PRZEZ ARTYLERIĘ PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO (PUŁKU CZOŁGÓW)

(Skrypt)

str 30 ✕

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWE
KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII
im. gen. broni K. Świerczewskiego

235916

WARSZAWA

PAŹDZIERNIK

1968

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O

im.gen.broni K.Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII
Inekl. prot. R657

~~SLUZHBOWE~~

~~T A J N E~~

Egz.Nr.... 1

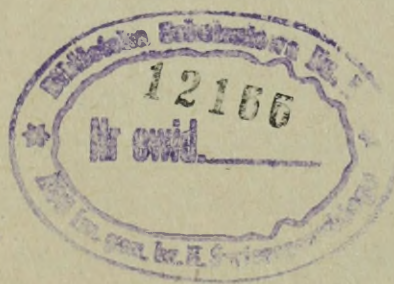
"ZATWIERDZAM"
SZEŃ KATEDRY TAKTYKI WOJSK RAKIETOWYCH
I ARTYLERII

plk prof. Józef STACHOWSKI

ppłk dypl. Jerzy NAROJCZYK

CECHY SZCZEGÓLNE OSIAGANIA GOTOWOŚCI BOJOWEJ
ORGANIZACJA I PROWADZENIE MARSZU PRZEZ ARTYLERIE
PULKU ZMECHANIZOWANEGO /Pułku Czołgów/

/Skrypt/

WARSZAWA

PAZDZIERNIK

1968r.

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWO-
KADRY SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

035916

T R E Ś Ć

- I CECHY SZCZEGÓLNE OSIAGANIA GOTOWOŚCI BOJOWEJ.
- II ORGANIZACJA I PROWADZENIE MARSZU PRZEZ ARTYLERIE
PULKU ZMECHANIZOWANEGO /PULKU CZOLGÓW/
 - 1. Charakterystyczne właściwości, sposoby i warunki organizacji marszu przez artylerię pułku.
 - 2. Możliwości marszowe pododdziałów artylerii
 - 3. Wypracowanie i złożenie propozycji oraz wydanie niezbędnych zarządzeń przygotowawczych
 - 4. Opracowanie dokumentów
 - 5. Postawienie zadań i wydanie wytycznych bojowego, zabezpieczenia przegrupowania.
 - 6. Sprawdzenie gotowości artylerii do marszu

Bibliografia

Załączniki

210220

I. CECHY SZCZEGÓLNE OSIAGANIA GOTOWOŚCI BOJOWEJ

Konflikt zbrojny może się rozpocząć w różnej sytuacji, mniej lub bardziej niespodziewanie.

Dobre rozeznanie w sytuacji międzynarodowej pozwoli na wykrycie bezpośrednich przygotowań przeciwnika do rozpoczęcia wojny. W takiej sytuacji kiedy ewentualna wojna poprzedzana będzie kilkudniowym okresem zagrożenia proces przygotowania się do odparcia agresji przeciwnika może rozpocząć się w okresie podwyższonej gotowości bojowej.

Sprawne rozwinięcie wojsk, w tym i artylerii, zależeć będzie od ich stałej gotowości marszowej i szybkiego przesunięcia /przerzutu/ na rubież wejścia do walki.

W wypadku niespodziewanego wybuchu wojny lub przez przypadek, pierwsze uderzenie przeciwnika bronią rakietowo-jądrową może zastać związki taktyczne /oddziały i pododdziały/ w garnizonach, rejonach alarmowych, poligonach itp.

W takiej sytuacji wszelkiego rodzaju przegrupowania /przesunięcia/ i marsze odbywać się będą w trudnych i skomplikowanych warunkach. W okresie tym szczególnego znaczenia nabiera umiejętność kierowania wojskami w warunkach znacznych zniszczeń i strat i to zarówno dla operacyjnych i taktycznych organów dowodzenia jak i dla organów kierowniczych i dowódczych wszystkich sił obronnych na zapleczu.

Stała groźba militarna ze strony państw paktu NATO zmusza kraje socjalistyczne do utrzymania sił zbrojnych w pełnej gotowości bojowej do szybkiego i zdecydowanego odparcia napaści i następnie rozgromienia przeciwnika.

Gotowość bojowa wojsk, to szereg czynności, które należy wykonać aby pododdziały, oddziały i związki taktyczne wszystkich rodzajów sił zbrojnych do natychmiastowego wykonania określonych zadań bojowych lub mobilizacyjnych.

Współczesne warunki prowadzenia wojny podnoszą sprawę gotowości bojowej wojsk do rangi najważniejszego zadania stojącego przed wszystkimi ogniwami dowódczymi armii.

Na gotowość bojową pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych wszystkich rodzajów wojsk i służb składają się następujące czynniki:

- przedsięwzięcia ogólne dokonywane na szczeblu państwa;

- ukompletowanie stanów osobowych;
- stopień wyszkolenia bojowego i politycznego;
- zabezpieczenie materiałowo-techniczne;

Utrzymywanie całych sił zbrojnych PRL w pełnej gotowości bojowej ze względów ekonomicznych jest niemożliwe i niecelowe, dlatego też w stałej gotowości bojowej utrzymuje się pewną część sił zbrojnych, które mają możliwość przystąpienia do wykonywania zadań bojowych w czasie od kilku minut do kilku godzin. Pozostała część sił zbrojnych, która ma zmniejszane stany osobowe w okresie pokoju, potrzebuje już więcej czasu na osiągnięcie pełnej gotowości bojowej.

W zależności od stopnia zagrożenia poprzedzającego wybuch wojny wprowadza się następujące okresy przygotowawcze:

- okres podwyższonej gotowości bojowej /obronnej państwa;
- okres bezpośredniego zagrożenia kraju;

W pierwszym z tych okresów najważniejszym przedsięwzięciem jest ogłoszenie za pomocą ustalonych sygnałów - stanu pogotowia bojowego - dla całości sił zbrojnych lub ich części. Stan pogotowia bojowego ma na celu przygotowanie dowództw i wojsk do wyjścia w rejony alarmowe, umocnienia obrony powietrznej kraju, ochrony granic państwa.

W okresie bezpośredniego zagrożenia kraju wprowadza się stan - ostrego pogotowia bojowego, który ma na celu przygotowanie wojsk do wyjścia systemem alarmowym w rejony alarmowe /ześrodkowania/ z gotowością do natychmiastowego wykonania zadań bojowych przy stanie ukompletowania okresu pokojowego.

Równocześnie z przedsięwzięciami wykonywanymi w stanie pogotowia bojowego lub ostrego pogotowia bojowego pododdziały, oddziały i związki taktyczne wszystkich rodzajów sił zbrojnych mogą otrzymać sygnał wprowadzający - stan pogotowia mobilizacyjnego, który ma na celu wykonanie przedsięwzięć mobilizacyjnych.

Wszystkie przedsięwzięcia w wyżej wymienionych stanach osiągnięcia gotowości bojowej wojsk powinny być

wykonywane z zachowaniem pełnej tajemnicy wojskowej.

W celu wyprowadzenia wojsk z garnizonów do przewidzianych rejonów alarmowych lub rejonów ześrodkowania i wykonania tam niezbędnych przedsięwzięć do uzyskania pełnej gotowości bojowej pododdziałów /w tym i pododdziałów artylerii/ przeprowadza się alarm bojowy. W rejonach alarmowych pododdziały, oddziały i związki taktyczne po uzyskaniu gotowości bojowej otrzymują zadania bojowe i przystępują do ich realizacji. W wypadku otrzymania sygnału alarm ćwiczebny pododdziały, oddziały i związki taktyczne wykonują takie same przedsięwzięcia jak ^{na} sygnał - alarm bojowy z tym, że wojska wychodzą do ćwiczebnych rejonów alarmowych.

Wymarsz oddziału z garnizonu do rejonu alarmowego powinien być przeprowadzony szybko i sprawnie.

Zwykle pułk zmechanizowany maszeruje do rejonu alarmowego kolumnami kompanijnymi /baterijnymi/ i batalionowymi a pułk czołgów kolumnami kompanijnymi. Skadrowane oddziały i pododdziały artylerii wyprowadzają do rejonu alarmowego etatowy sprzęt bojowy i zapasy materiałowe siłami stanu osobowego ^{okresu} pokojowego. W związku z tym, że stan osobowy okresu pokojowego nie jest w stanie wyprowadzić jednocześnie wszystkiego sprzętu bojowego i zapasów materiałowych, sztaby oddziałów artylerii organizują wyprowadzenie sprzętu bojowego i zapasów materiałowych w kilku rzutach.

W rejonie alarmowym oddziały i pododdziały artylerii rozmieszczają się w wyznaczonych im rejonach, ubezpieczają się i przeprowadzają uzupełnienie stanów osobowych i środków transportowych z gospodarki narodowej.

Pododdziały i oddziały artylerii zajmują rejon alarmowy w taki sposób, aby mogły natychmiast opuścić go w nakazanym kierunku i działać zgodnie z otrzymanym zadaniem bojowym.

II. ORGANIZACJA I PROWADZENIE MARSZU PRZEZ ARTYLERIE PULKU ZMECHANIZOWANEGO /PULKU CZOLGÓW/

1. Charakterystyczne właściwości, sposoby i warunki organizacji marszu przez artylerię pułku.

Artyleria pułku może wykonywać marsz przed wybuchem wojny lub w czasie jej trwania. Przy czym w zależności od tego czy konflikt zbrojny narasta stopniowo lub wybucha niespodziewanie, a także w zależności od pokojowej dyslokacji artyleria pułku może być wyprowadzona z garnizonu bezpośrednio do: rejonu alarmowego, wyjściowego lub pośredniego rejonu ześrodkowania.

W czasie działań wojennych marsz może być wykonany przed rozpoczęciem walki, podczas działań bojowych lub po walce.

We wszystkich wypadkach wojska wykonujące marsz powinny przybyć do wyznaczonego rejonu w podanym terminie i w pełnej zdolności do wykonania każdego zadania bojowego.

Przemarsze wojsk, w tym i artylerii będą na wspólnym polu walki wykonywane przy stałym zagrożeniu użycia przez nieprzyjaciela broni masowego rażenia /skażenia promieniotwórczego, chemicznego i zakażenia biologicznego/ oraz w warunkach zniszczenia dróg i przepraw, oddziaływania lotnictwa, desantów powietrznych i grup dywersyjno-rozpoznawczych, a także w warunkach w których przewiduje się lub nie zetknięcie z wojskami lądowymi nieprzyjaciela. Marsze z zasady powinny być wykonywane nocą lub w warunkach ograniczonej widoczności. Marsz w dzień może odbywać się w toku działań bojowych, oraz na głębokich tyłach wojsk własnych.

Marsz powinien być wykonywany zawsze z maksymalną prędkością na jaką pozwalają konkretne warunki.

Pułk zmechanizowany /pułk czołgów/ wraz z artylerią może wykonywać marsz w składzie dywizji lub samodzielnie, w oparciu o sąsiadów lub bez nich, w składzie jednej lub kilku kolumn. Jeżeli pułk maszeruje w składzie dywizji, może maszerować w kolumnie sił głównych, tworzyć awangardę, oddział wydzielony, lub kolumnę boczną, a podczas wycofywania - ariergardę dywizji.

W zależności od konkretnej sytuacji i potrzeb pola walki oraz w zależności od ilości i stanu dróg pułk może wykonywać marsz po jednej, rzadziej po dwóch, a wyjątkowo po trzech marszrutach. W związku z tym ugrupowanie marszowe pułku może się składać z jednej, dwóch lub trzech kolumn.

Artyleria pułku może wykonywać marsz lub być przewożona transportem kolejowym, wodnym lub powietrznym, względnie przesuwać się sposobem kombinowanym.

Każdy z tych sposobów posiada swoje zalety i wady.

Podstawowym sposobem przesunięć związków taktycznych, w tym i artylerii, jest marsz na własnych środkach transportowych. Na wykonanie marszu na odległość do 700 km potrzeba mniej czasu niż na przewóz wojsk transportem kolejowym. Poza tym artyleria wykonując marsz, może w każdej chwili w sposób zorganizowany wejść do walki, rozwijając się w ugrupowanie bojowe bezpośrednio z marszu.

W porównaniu z transportem kolejowym marsz kołowy wymaga większego wysiłku fizycznego stanu osobowego. Podczas marszu zużywa się sprzęt artyleryjski i zapas paliwa, które trzeba uzupełniać na marszrucie.

Poza tym należy uwzględnić fakt, że komunikacja kolejowa może zostać poważnie uszkodzona, a podczas marszu istnieje możliwość obejścia rejonów zniszczeń i zapór.

Przewóz transportem powietrznym jest najszybszym sposobem przewozu wojsk /artylerii/ na duże odległości.

Szczegółowe omówienie organizacji przewozów artylerii transportem kolejowym, wodnym i powietrznym zawarte są w podanej bibliografii.

Artyleria pułku najczęściej wykonuje marsz z pułkiem, a tylko w niektórych sytuacjach - samodzielnie. Samodzielny marsz poszczególnych pododdziałów artylerii pułku występuje zazwyczaj podczas:

- wyjścia z garnizonu pokojowej dyslokacji do rejonu alarmowego;

- przemarszu z rejonu wyczekiwania do stacji /przystani/ załadowniczej i ze stacji /przystani/ wyładowniczej do rejonu zbiórki /ześrodkowania/.

Poza tym niektóre pododdziały artylerii pułku i artylerii wzmocnienia mogą wykonywać marsz samodzielny podczas:

- przegrupowania z rejonu ześrodkowania do rejonu stanowisk ogniowych /rejonu rozwinięcia/;

- przejścia z rejonu ześrodkowania pułku w podporządkowanie innego pułku na zasadach wykorzystania środków wsparcia;

- przejścia z dyspozycji wyższego szczebla do dyspozycji pułku i odwrotnie;

- przesunięć w toku działań bojowych;

- wychodzenia do punktów przepraw i podczas przepraw przez przeszkodę wodną;

- manewru w celu wykonania zadań z tym - czasowych stanowisk ogniowych lub rubieży rozwinięcia;

- wyjścia z walki lub okrążenia, albo wycofywania się.

Pułk bez względu na to, czy wykonuje marsz w składzie dywizji, czy też samodzielnie, może maszerować tylko z artylerią organiczną lub z artylerią organiczną i przydzieloną.

Przydział artylerii do pułku zależy od wielu czynników, a przede wszystkim od:

- zadania pułku oraz jego miejsca i roli w ugrupowaniu marszowym dywizji;

- przewidywanych sił i środków nieprzyjaciela, z jakimi pułk może się zetknąć w czasie marszu oraz przewidywanego działania nieprzyjaciela;

- ilości i rodzaju artylerii, jaką dysponuje dywizja.

Najważniejszym czynnikiem wpływającym na przydział artylerii jest zadanie pułku, jakie ma on do wykonania pomyślnym zakończeniu marszu.

Pułk będący awangardą lub oddziałem wydzielonym dywizji może otrzymać jeden a niekiedy dwa dywizjony artylerii do ognia pośredniego. Pułk wykonujący marsz na czole sił głównych lub jako kolumna boczna dywizji względnie wykonujący

marsz samodzielną kolumną może otrzymać jeden dywizjon artylerii do ognia pośredniego. Kolejny pułk sił głównych dywizji zazwyczaj nie otrzymuje artylerii na czas marszu, lecz może ją otrzymać dopiero z chwilą nawiązania boju spotkaniowego. Żaden z pułków na czas marszu w zasadzie nie otrzymuje wzmocnienia artylerią przeciwpancerną /środkami przeciwpancernymi/. Wyjątek stanowi pułk tworzący oddział wydzielony dywizji. Może on otrzymać jako wzmocnienie dywizjon artylerii przeciwpancernej /dappanc/.

Organizatorem marszu artylerii pułku, w zależności od składu tej artylerii, może być:

- szef artylerii pułku wraz ze swoim pomocnikiem;
 - szef artylerii pułku przy współudziale dowódcy dywizjonu /dowódcy pułku artylerii/ i jego sztabu;
- Podczas organizacji marszu artylerii pułku należy:
- przygotować dla dowódcy pułku dane potrzebne do powzięcia decyzji w zakresie organizacji marszu oraz użycia artylerii;
 - wydać w razie potrzeby konieczne zarządzenia przygotowawcze dla podległych pododdziałów;
 - opracować niezbędne dokumenty;
 - postawić zadania bojowe i wydać wytyczne do zabezpieczenia bojowego przegrupowania dla podwładnych;
 - sprawdzić gotowość artylerii do marszu i zapewnić terminowe jej włączenie w ugrupowanie marszowe pułku.

2. Możliwości marszowe pododdziałów artylerii

Przez możliwości marszowe należy rozumieć zdolność wykonania marszu w określonym czasie i z zachowaniem gotowości bojowej.

Wskaźnikami możliwości marszowych pododdziałów artylerii są: średnia szybkość marszu kolumn, ilość kilometrów przebytych w ciągu doby i ogólny czas trwania marszu. Zasadniczymi czynnikami wpływającymi na możliwości marszowe są: właściwości manewrowe, eksploatacyjne i bojowe oraz stan

sprzętu transportowego będącego na wyposażeniu pododdziałów artylerii; fizyczne możliwości i poziomu wyszkolenia kierowców; przygotowanie wojsk do marszu i umiejętność dowódców /sztabów/ w kierowaniu marszem.

Prędkość marszu jest zasadniczym czynnikiem w kalkulacji marszu. Średnią prędkość marszu określa się dzieląc całą długość drogi przez czas marszu nie uwzględniając odpoczynków. Średnia prędkość marszu po drogach może wynosić dla kolumn mieszanych lub na ciągnikach /środkach/ gąsiennicowych: w nocy 15-20 km/godz.; w dzień 20-30 km/godz. Kolumny samochodowe mogą jechać po drogach z prędkością: w nocy 25-30 km/godz., w dzień 30-40 km/godz.

Wyżej podane normy nie są stałe. W sprzyjających warunkach mogą one być większe; w nie sprzyjających - mniejsze. Dlatego podczas planowania marszu, biorąc pod uwagę konkretne warunki, kalkulację należy przeprowadzić oddzielnie na każdy odcinek drogi.

W trudnych warunkach /marsz po drogach na przełaj, w górach, przez większe osiedla, w czasie opadów itp/ prędkość marszu musi być znacznie mniejsza. W zimie, z powodu zasp śnieżnych i gołoledzi, prędkość marszu po drogach zmniejsza się o 30-50%, a w górach o 25-30%. Przy prędkości 20-30 km/godz. i 12 godz. samej jazdy /normalny czas pracy kierowcy/ dobowy marsz po średniej jakości drogach może wynosić 200-250 km. W przewidywaniu spotkania z nieprzyjacielem, w pościgu podczas wprowadzania pułku do walki, oraz w czasie przegrupowania w skomplikowanej sytuacji i wycofania, wojska w tym i artyleria, będą zmuszone przez dłuższy czas anizeli ^{maszerować} 12 godz. na dobę. We wszystkich warunkach marsz powinien być wykonywany z największą prędkością.

Możliwości marszowe warunkują ponadto zapas przebiegu i właściwości eksploatacyjne wszystkich rodzajów pojazdów mechanicznych i ciągników artyleryjskich.

Zdolność bojowa pododdziałów artylerii zależy od obsługi technicznej pojazdów mechanicznych /samochodów i ciągników gąsiennicowych/. Zakres obsługi technicznej samochodów i ciągników gąsiennicowych oraz potrzebny na to czas

określa się na podstawie ilości kilometrów pozostałych do następnej obsługi technicznej i planowego zużycia kilometrów podczas marszu i przyszłych działań bojowych.

3. Wypracowanie i złożenie propozycji oraz wydanie niezbędnych zarządzeń przygotowawczych

Organizacja marszu w pułku zmechanizowanym /pułku czołgów/ obejmuje następujące zagadnienia: ustalenie przedsięwzięć w zakresie przygotowania i przeprowadzenia marszu; organizację rozpoznania; zebranie danych do podjęcia decyzji przez dowódcę pułku; podjęcie decyzji; postawienie zadań pododdziałom i kontrolę ich wykonania; organizację służby porządkowo ochronnej, dowodzenia i wszechstronnego zabezpieczenia.

Organizację marszu można przyspieszyć przez równoczesne wykonywanie prac przygotowawczych w pułku; i jego pododdziałach i rodzajach wojsk oraz przez wykonanie zawczasu znacznej części czynności przygotowawczych. Treść tych czynności wynika z planów wyprowadzenia wojsk na alarm, z rozkazów o rozmieszczeniu pododdziałów w określonym rejonie oraz zarządzeń wstępnych do marszu wydanych przez sztab wyższy. Aby dowódca pułku mógł podjąć decyzję do marszu szef artylerii pułku wraz ze swoim pomocnikiem lub z dowódcą dywizjonu /pułku artylerii/ i jego sztabem wypracuje i składa propozycje użycia artylerii pułku i artylerii przydzielonej /jeżeli taka jest/ w marszu pułku zmechanizowanego /pułku czołgów/.

Podstawę do organizowania marszu artylerii pułku powinny być następujące dane:

— miejsce pododdziałów pułku, ich stan i dotychczasowe ugrupowanie /rozmieszczenie/;

- ilość stan i miejsce pododdziałów artylerii przydzielonej oraz czas ich przejęcia;

- stan i rozłożenie amunicji artyleryjskiej pododdziałach artylerii;

- wiadomości o nieprzyjacielu;

- wiadomości o sąsiadach i wojskach działających w przódzie;

- zadanie pułku;

- zamiar dowódcy pułku do wykonania marszu i jego ewentualne wytyczne.

Posiadając wyżej wymienione dane szef artylerii pułku organizujący marsz artylerii powinien niezwłocznie przeanalizować zadanie, wydać konieczne zarządzenia przygotowawcze dla pododdziałów artylerii pułku i artylerii przydzielonej, dokonać podziału pracy nad przygotowaniem propozycji, skalkulować czas, ocenić położenie z punktu widzenia użycia artylerii i wyciągnąć odpowiednie wnioski oraz zebrać wszystkie dane niezbędne do złożenia propozycji. W tym czasie pomocnik szefa artylerii lub dowódca dywizjonu /pułku artylerii/ i jego sztab powinien: przekazać zarządzenia przygotowawcze do pododdziałów przygotować mapę z wyżej podanymi danymi wraz z oceną nieprzyjaciela i warunków terenowych na marszrucie; zestawienie sił i środków w poszczególnych pododdziałach i całości artylerii pułku; określić długości kolumn poszczególnych pododdziałów artylerii; oraz opracować propozycje organizacji rozpoznania artyleryjskiego i organizacji dowodzenia artylerią w czasie marszu.

Zarządzenia przygotowawcze mogą dotyczyć:

- prac związanych z przygotowaniem pododdziałów do marszu /uzupełnienie środków materiałowych do pełnych zapasów ruchomych; dokonania przeglądów technicznych pojazdów mechanicznych, broni, sprzętu i przyrządów oraz drobnych napraw; załadowania i ułożenia sprzętu oraz oporządzenia na pojazdach; organizacja żywienia i odpoczynku/;

- przygotowania artyleryjskich grup rozpoznawczych;

- rozpoznania i przygotowania określonych odcinków dróg i rejonów;

- czasu i miejsca przekazania zadań pododdziałom;

- czasu gotowości pododdziałów do marszu z zajmowanego rejonu;

- innych niecierpiących zwłoki zagadnień;

Propozycje szefa artylerii pułku odnośnie użycia artylerii w marszu powinny obejmować następujące zagadnienia:

- skład bojowy i stan artylerii organicznej i przydzielonej do pułku, jej obecne miejsce rozmieszczenia, sposób przejęcia artylerii przydzielonej oraz czas potrzebny na jej przybycie do rejonu ześrodkowania /rozmieszczania/ pułku;

- propozycje podziału środków artylerii na czas marszu;

- proponowane rozmieszczenie poszczególnych pododdziałów artylerii w ugrupowaniu marszowym pułku;

- sposób włączenia poszczególnych pododdziałów artylerii w ugrupowanie marszowe pułku /sposób włączenia artylerii przydzielonej w kolumnę marszową pułku w wypadku przejmowania jej na marszrucie/;

- przewidywane rejonu PO i SO artylerii oraz przewidywane rubieże rozwinięcia odwodu przeciwpancernego pułku na poszczególnych rubieżach możliwego starcia z wojskami lądowymi nieprzyjaciela /o ile liczymy się z taką ewentualnością/ oraz ogólna koncepcja wykorzystania artylerii w takich wypadkach;

- stan zaopatrzenia pododdziałów artylerii /głównie w amunicję/ oraz niezbędne przedsięwzięcia w tym zakresie z podaniem czasu ich realizacji;

- propozycje organizacji rozpoznania artyleryjskiego i dowodzenia artyleria;

- prośby.

Przy dokonywaniu podziału artylerii na czas marszu bierze się pod uwagę przede wszystkim ilość artylerii jaką dysponuje pułk. Jeżeli pułk maszeruje tylko ze środkami organicznymi, wówczas baterię haubic 122 mm zwykle pozostawia się w dyspozycji dowódcy pułku. Gdy pułk otrzyma jeden dywizjon do ognia pośredniego, dywizjon ten pozostawia się w dyspozycji dowódcy pułku, a organiczną baterię haubic w pułku zmechanizowanym można przydzielić batalionowi tworzącemu awangardę lub oddział wydzielony pułku.

W warunkach gdy pułkowi zostaną przydzielone dwa dywizjony artylerii do ognia pośredniego, jeden z nich może być przydzielony do awangardy lub oddziału wydzielonego pułku, drugi zaś może pozostać w dyspozycji dowódcy pułku, a organiczna bateria haubic pułku zmechanizowanego może być przydzielona do jednego z pozostałych batalionów spełniających ważniejszą rolę w ugrupowaniu marszowym pułku.

Baterię przeciwpancerną pułku zmechanizowanego zazwyczaj pozostawia się w dyspozycji dowódcy pułku, może ona tworzyć /lub wchodzić w skład/ odwód przeciwpancerny pułku.

Podziału artylerii organicznej w batalionach oraz artylerii przydzielonej do ich dyspozycji dokonują dowódcy batalionów wg własnych decyzji. Etatowe środki rozpoznania artyleryjskiego z reguły pozostają w swych macierzystych pododdziałach, natomiast środki przydzielone wykorzystuje się zwykle w składzie artylerii przydzielonej.

Wyloty śmigłowców pozostawia się zazwyczaj w dyspozycji dowódcy pułku.

Podział i rozmieszczenie artylerii w ugrupowaniu marszowym powinny zapewnić: samodzielność elementów ubezpieczenia i poszczególnych rzutów do czasu scentralizowania dowodzenia artylerią na szczeblu pułku, szybkie rozwinięcie artylerii i otwarcie ognia; szybkie osiągnięcie przewagi ogniowej przy nawiązaniu walki przez ubezpieczenie marszowe oraz zdolność do odparcia uderzenia nieprzyjaciela tak w czasie marszu, jak i przy rozwijaniu się do walki.

Rozmieszczenie artylerii w ugrupowaniu marszowym pułku zależy ponadto od: prawdopodobieństwa zetknięcia się z nieprzyjacielem na trasie marszu, a zwłaszcza z jego wojskami lądowymi; myśli przewodniej manewru przewidzianego przez dowódcę pułku przy zetknięciu się z nieprzyjacielem; warunków terenowych oraz rodzaju artylerii /kaliber, rodzaj trakcji/. Większa część artylerii powinna zawsze znajdować się na głównym kierunku, przed lub w składzie sił głównych pułku. Im większe prawdopodobieństwo zetknięcia się na marszrucie z wojskami lądowymi nieprzyjaciela, tym bardziej należy

wysuwać artylerię do przodu.

Gdy pułk ubezpiecza się od czoła awangardą lub oddziałem wydzielonym w sile wzmocnionego batalionu, artylerię sił głównych tego batalionu, w zależności od stopnia zagrożenia, można rozmieszczać przed siłami głównymi, w składzie sił głównych lub na ogonie sił głównych batalionu. Artylerię przydzieloną do szpicy lub wydzieloną do jej wsparcia można rozmieszczać w ugrupowaniu szpicy, bezpośrednio na szpicę lub na czole sił głównych awangardy /oddziału wydzielonego/. Artylerię sił głównych pułku, wykonującego marsz po jednej drodze, można rozmieszczać na czole sił głównych lub za ich pierwszym rzutem. Jeżeli pułk dysponuje tylko jednym dywizjonem artylerii, a prawdopodobieństwo zetknięcia się z nieprzyjacielem na trasie marszu jest duże, dywizjon ten można prowadzić bezpośrednio za awangardą.

Jeżeli pułk wykonuje marsz w dwóch lub trzech kolumnach, a każda z nich wysyła szpicę w sile do kompanii, wówczas artylerię szpic rozmieszcza się według zasad podanych wyżej:

Artylerię sił głównych pułku wykonującego marsz w dwóch kolumnach i posiadającego w swoim składzie dwa dywizjony artylerii do ognia pośredniego można rozmieszczać dywizjonami bezpośrednio za czołowymi batalionami lub oba dywizjony prowadzić za czołowym batalionem idącym po drodze sił głównych pułku. Gdy pułk posiada tylko jeden dywizjon, wówczas należy go rozmieścić za czołowym batalionem na kierunku sił głównych pułku.

W wypadku ^{dwa} gdy pułk wykonuje marsz po trzech marszroutach i posiada dywizjony do ognia pośredniego, oba dywizjony można rozmieszczać za środkowym batalionem lub jeden z nich może być rozmieszczony za batalionem będącym na jednym ze skrzydeł. Gdy pułk dysponuje tylko jednym dywizjonem, wtedy należy go rozmieścić za środkowym batalionem.

Artylerię pułkową pułku wykonującego marsz w siłach głównych dywizji w ich tylnej części, rozmieszcza się za czołowym batalionem pułku jako oddzielny rzut.

We wszystkich wyżej omówionych wypadkach artylerię przeciwpancerną należy rozmieszczać wzdłuż całej kolumny. Jednak większość tej artylerii należy mieć w tej części ugrupowania marszowego, która może być najbardziej zagrożona przez czołgi nieprzyjaciela np. w marszu czołowym - w awangardzie, w marszu odwrotowym - w awangardzie, w marszu skrzydłowym - w oddziale bocznym. Część środków przeciwpancernych powinna stanowić odwód przeciwpancerny. Odwód przeciwpancerny powinien maszerować w ugrupowaniu marszowym pułku, oddzielnym rzutem, na zagrożonym kierunku, w miejscu zapewniającym dogodne warunki manewru i szybkiego wyjścia na zagrożony kierunek. Takim miejscem w marszu po jednej lub po dwóch marszrutach jest najczęściej przerwa taktyczna między czołowym batalionem i siłami głównymi pułku. Gdy pułk wykonuje marsz po trzech marszrutach, odwód przeciwpancerny pułku może maszerować po środkowej drodze lub na jednym ze skrzydeł najbardziej zagrożonym.

Podczas ustalania odległości między kolumnami dywizjonów /batalionów/ bierze się pod uwagę sytuację bojową i możliwość zapewnienia dogodnych warunków do jak najszybszego marszu oraz sprawność dowodzenia pododdziałami pułku w marszu. Odległość ta nie powinna być mniejsza niż 5 km. Odległość między pojazdami zależy od prędkości jazdy i widoczności, może wynosić średnio 25-50 m. / w trudnych warunkach widoczności zwiększa się odległości między pojazdami/.

Sprawne i elastyczne dowodzenie artylerią w czasie marszu zależy przede wszystkim od należytego funkcjonowania środków rozpoznania, właściwego rozmieszczenia dowódców i sztabów artylerii w ugrupowaniu marszowym pułku oraz od sprawnie działającej łączności.

Dane z rozpoznania powinny zapewnić artylerii możliwość najszybszego otwarcia skutecznego ognia. W związku z tym maszą one dotyczyć zarówno wiadomości o nieprzyjacielu /zwłaszcza o jego kolumnach pancernych i zmechanizowanych/ i położeniu wojsk własnych, jak i o terenie. Wiadomości o terenie powinny wskazywać jakie są możliwości marszu dla artylerii /drogi/, jej rozwinięcia /rejonu SO i PO oraz

rubieże rozwinięcia/, a także zajęcia przez nią rejonów odpoczynków. W celu uzyskania tych danych organizowane są artyleryjskie grupy rozpoznawcze, wykorzystuje się śmigłowce lub samoloty lotnictwa artyleryjskiego, a także meldunki od podwładnych, informacje od przełożonych oraz dowódców i sztabów ogólnowojskowych. Ilość, skład i zadania artyleryjskich grup rozpoznawczych, czas wysłania i miejsce ich działania ustala się każdorazowo w zależności od konkretnej sytuacji.

W czasie marszu mogą być wysyłane artyleryjskie grupy rozpoznawcze w celu:

- rozpoznania dróg przemarszu;
- rozpoznania nieprzyjaciela;
- wybrania punktów obserwacyjnych, stanowisk ogniowych i rubieży rozwinięcia;
- rozpoznania rejonu rozmieszczenia artylerii w czasie postoju lub odpoczynku.

Artyleryjskie grupy rozpoznawcze do rozpoznania dróg oraz do rozpoznania rejonu postoju lub odpoczynku organizuje się w wypadkach, gdy artyleria wykonuje marsz samodzielnie lub po oddzielnej marszrucie.

Artyleryjskie grupy rozpoznawcze do rozpoznania nieprzyjaciela, do wyboru punktów obserwacyjnych, stanowisk ogniowych i rubieży rozwinięcia organizuje się w przewidywaniu spotkania się z wojskami lądowymi nieprzyjaciela. Artyleryjskiej grupie rozpoznawczej /w razie potrzeby/ może być postawione jednoczesne lub kolejne wykonanie kilku zadań. W niektórych wypadkach artyleryjskie grupy rozpoznawcze mogą być włączone w skład patroli lub oddziałów rozpoznawczych wysyłanych przez dowódców ogólnowojskowych.

Artyleryjskie grupy do rozpoznania nieprzyjaciela oraz wyboru PO i SO prowadzą rozpoznanie na kierunku marszu pułku i są wysyłane przez artylerię awangardy na rozkaz przełożonego lub z własnej inicjatywy. Niektóre z nich mogą maszerować z patrolami czołowym lub ze szpicą. Artyleria sił głównych pułku organizuje artyleryjskie

grupy rozpoznawcze, które manewrują przy odnośnych dowódcach, a wysyła je z określonym zadaniem bezpośrednio przed rozwinięciem artylerii swego szczebla.

Rozmieszczenie dowódców i sztabów artyleryjskich w kolumnach marszowych powinno przede wszystkim zapewnić:

- kontakt osobisty poszczególnych dowódców i sztabów artyleryjskich z odpowiednimi dowódcami i sztabami ogólnowojskowymi;

- jak najszybsze zorientowanie się w sytuacji, otrzymanie niezbędnych danych z rozpoznania i meldunków od podwładnych;

- jak najszybsze doprowadzenie rozkazów i zarządzeń podwładnych.

W pułku stanowiącym oddział wydzielony awangardą lub kolumną boczną dywizji względnie wykonującym marsz samodzielnie, rozmieszczenie poszczególnych dowódców artyleryjskich może być następujące:

- ze szpicą /przy dowódcy szpicy/ - dowódca plutonu moździerzy lub baterii artylerii przydzielonej względnie wydzielonej do jej wsparcia;

- na czole sił głównych awangardy /przy dowódcy awangardy/ - dowódca artylerii awangardy wraz z jego podległymi dowódcami pododdziałów artylerii;

- na czole sił głównych pułku /przy dowódcy pułku/ - dowódca artylerii kolumny i ewentualnie dowódca dywizjonu maszerującego w siłach głównych wraz z artyleryjską grupą rozpoznawczą.

Sztaby dywizjonów artylerii powinny się znajdować na czole swego dywizjonu lub w pobliżu sztabów ogólnowojskowych, z którymi współpracują. Dowódcy baterii w dywizjonach przesuwanych w całości w siłach głównych pułku, powinni znajdować się na czole swych baterii wraz z plutonem dowodzenia.

Zasadniczym środkiem łączności w czasie marszu są ruchome środki łączności i sygnalizacja wzrokowa. Radiostacje w czasie marszu powinny być na podsłuchu, a można je wykorzystać tylko do przekazywania sygnałów na podstawie

uprzednio opracowanej tabeli. Pełne wykorzystanie systemu łączności radiowej może mieć miejsce dopiero po rozwiązaniu boju spotkaniowego, a łączności przewodowej - w czasie jego trwania. W związku z tym system łączności powinien być z awczasu zorganizowany. W tym celu ustala się z awczasu odpowiednie sieci i kierunki radiowe, przygotowuje się niezbędne dokumenty, środki łączności włącza się w skład odpowiednich artyleryjskich grup rozpoznawczych i rozmieszcza się przy poszczególnych dowódcach i sztabach.

Propozycje użycia artylerii przedstawione dowódcy ogólnowojskowemu i zaakceptowane przez niego stanowią podstawę do dalszej pracy dowódcy artylerii kolumny i jego sztabu.

W wypadku gdy pododdział artylerii wykonuje marsz samodzielnie z chwilą otrzymania rozkazu do marszu dowódca /sztab/ niezwłocznie informuje podwładnych o oczekującym marszu, o zapasach amunicji, materiałów pędnych i smarów, które należy przygotować i terminie gotowości pododdziałów do marszu.

Po otrzymaniu rozkazu do marszu dowódca oddziału /pododdziału/ artylerii powinien przeanalizować zadanie, ocenić położenie i określić:

- drogi marszu /jeżeli nie zostały wskazane przez przełożonego/
- ilość i wielkość przemarszów, średnią prędkość marszu, czas potrzebny na wykonanie przemarszu, czas wymarszu;
- możliwość spotkania się z nieprzyjacielem i sposób działania w takim wypadku;
- rejony długich odpoczynków;
- odległość między pododdziałami i pojazdami;
- przedsięwzięcia w zakresie organizacji rozpoznania, zabezpieczenia bojowego, służby porządkowo ochronnej i łączności.

Dowódca oddziału /pododdziału/ artylerii organizując marsz wysyła zawczasu lub bezpośrednio przed marszem artyleryjską grupę rozpoznawczą z zadaniem;

- natychmiastowego uprzedzenia o spotkaniu nieprzyjaciela;
- ustalenia stanu dróg;
- ustalenia stanu i wytrzymałości mostów;
- ustalenia możliwości marszu po bezdrożach oraz warunków maskowania na różnych odcinkach dróg;
- ustalenia i wytyczenia przepraw - i dróg objazdu oraz zorganizowania regulacji ruchu;
- wybrania rejonów długich odpoczynków i śródkowania.

Do bezpośredniego ubezpieczenia kolumny w czasie marszu wysyła się ubezpieczenie /czołowe, boczne, tylne/.

Jeżeli oddział artylerii ma samochody i ciągniki gąsiennicowe o różnej szybkości, może wykonywać marsz dwoma kolumnami w celu zapewnienia rozwinięcia we właściwym czasie w ugrupowanie bojowe. W takim wypadku tworzy się dwa rzuty - rzut kołowy i rzut pojazdów gąsiennicowych.

Dowódca ze sztabem maszeruje z zasady na czole kolumny, a gdy dowódca zmienia miejsce w kolumnie, wówczas na czole kolumny pozostawia zastępcę.

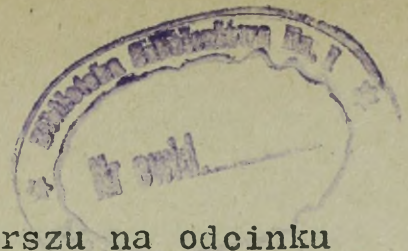
4. Opracowanie dokumentów

Podczas organizowania marszu samodzielnego lub po oddzielnej marszrucie, sztab artylerii opracowuje plan marszu i szkic ugrupowania marszowego, oba te dokumenty z reguły wykonywane są na jednej mapie.

Na mapie tej należy wrysować /umieścić/ następujące ważniejsze zagadnienia:

- położenie wojsk własnych i nieprzyjaciela przed rozpoczęciem marszu, ze szczególnym uwzględnieniem miejsca pododdziałów artylerii organicznej pułku i artylerii przydzielonej;

- podział pododdziałów /środków/ artylerii na czas marszu;

- marszruty oraz podział drogi marszu na odcinku 10 /20/ km /dla ułatwienia obliczeń/ z uwzględnieniem krzywizn i wzniesień /odległość marszu określa się z mapy, licząc ją od linii wyjściowej do najdalej leżącego punktu w nowym rejonie/. W tym celu odległość zmienioną na mapie należy zwiększyć o 5-10%, a w górach o 20% lub więcej, ze względu na rzeźbę terenu i niedokładności, które mogą powstać podczas mierzenia długości drogi na zakrętach;

- punkty włączenia poszczególnych pododdziałów artylerii w ugrupowanie marszowe pułku;

- drogi z rejonu rozmieszczenia do punktów włączenia z podaniem czasu wyruszenia i czasu przybycia poszczególnych pododdziałów artylerii do tych punktów;

- linię wyjściową /punkt wyjściowy/ oraz linie wyrównania lub punkty przejścia /co 2-3 godziny marszu/ z podaniem czasu ich przekroczenia czołem kolumn przez poszczególne pododdziały artylerii;

- miejsca odpoczynków i czas przebywania w nich oraz rubieże /punkty/ zajmowane przez ubezpieczenia marszowe w czasie postoju, a także rejony stanowisk ogniowych i punktów obserwacyjnych artylerii wydzielonej do wsparcia ubezpieczeń;

- prawdopodobne rubieże spotkania się z nieprzyjacielem /o ile taka ewentualność zachodzi/ oraz przewidywane rubieże rozwinięcia odwodu przeciwpancernego pułku w sposób jego działania;

przewidywane rejony stanowisk ogniowych i punktów obserwacyjnych dla poszczególnych pododdziałów artylerii na poszczególnych rubieżach rozwinięcia pułku;

☞ miejsce rozmieszczenia posterunków służby porządkowo-ochronnej i regulacji ruchu, punkty zbiórki uszkodzonych pojazdów oraz punkty uzupełnienia materiałów pędnych i smarów;

- rejony rozmieszczenia poszczególnych pododdziałów artylerii w nowym rejonie ześrodkowania i czas ich osiągnięcia /jeżeli marsz wykonuje się z jednego do drugiego rejonu/.

W legendzie umieszcza się: ogólną odległość marszu, czas marszu, średnią prędkość marszu na różnych odcinkach, sposób dowodzenia podczas marszu, sygnały dowodzenia,

współdziałania i ostrzegania i inne niezbędne dane.

Szkic ugrupowania marszowego pułku ma obrazować rozmieszczenie poszczególnych pododdziałów, dowódców i sztabów, organów rozpoznawczych /artyleryjskich grup rozpoznawczych/ oraz rzutów tyłowych na tle ugrupowania marszowego pułku z uwzględnieniem przyjętego podziału sił i środków artylerii oraz długości poszczególnych rzutów i odstępów między nimi. Szkic ten wrysowuje się na mapie w dogodnym miejscu i w miarę możliwości w skali mapy.

Na podstawie opracowanego planu marszu dowódca artylerii kolumny stawia zadania do marszu oraz wydaje wytyczne dla dowódców pododdziałów do zabezpieczenia bojowego przegrupowania .

5. Postawienie zadań i wydanie wytycznych do zabezpieczenia bojowego przegrupowania.

Zadania pododdziałom artylerii stawia osobiście dowódca z zasady ustnie. W pierwszej kolejności stawia zadania tym pododdziałom, które pierwsze muszą przystąpić do ich wykonania.

W rozkazie do marszu dowódca artylerii kolumny marszowej podaje:

- wiadomości o nieprzyjacielu i rubieżę możliwego spotkania się z nim;

- zadania wojsk działających w przodzie i zadania sąsiadów;

- zadania pułku, drogi marszu, linię wyjściową /punkt wyjściowy/, linie wyrównania /punkty przejścia/, ugrupowanie marszowe pułku, rejon i czas zśrodkowania się po marszu;

- skład i zadania artylerii poszczególnych elementów ubezpieczenia marszowego oraz sił głównych pułku /czas wyruszenia z rejonu rozmieszczenia, droga z rejonu rozmieszczenia do punktu włączenia, punkt włączenia i czas jego osiągnięcia, czas przejścia czołem pododdziałów linii wyjściowej /punktu wyjściowego i linii wyrównania /punktów przejścia/; miejsca odpoczynków oraz czas przebywania w nich;

prawdopodobne rejony punktów obserwacyjnych i stanowisk ogniowych artylerii ubezpieczeń na postoju; przewidywane rejony punktów obserwacyjnych i stanowisk ogniowych oraz rubieże rozwinięcia odwodu przeciwpancernego na prawdopodobnych rubieżach spotkania się z nieprzyjacielem; miejsca poszczególnych pododdziałów artylerii w nowym rejonie ześrodkowania i czas ich osiągnięcia/;

- miejsce dowódcy i sztabu artylerii kolumny w czasie marszu, w rejonach odpoczynków, na rubieżach rozwinięcia i w nowym rejonie ześrodkowania;

- sposób dowodzenia i organizacja łączności w czasie marszu oraz sygnały dowodzenia, współdziałania i ostrzegania;

- sposób oraz terminy składania meldunków;

Po postawieniu zadań do marszu dowódca artylerii kolumny marszowej wydaje wytyczne do rozpoznania, ubezpieczenia i samoobrony, obrony przed bronią masowego rażenia, obrony przeciwlotniczej, maskowania oraz podaje sposób działania pododdziałów artylerii podczas rozwijania się do walki w razie starcia się z nieprzyjacielem.

6. Sprawdzenie gotowości artylerii do marszu

Dowódca i sztab artylerii kolumny marszowej przed rozpoczęciem marszu udzielają podległym pododdziałom w przygotowaniu się do marszu oraz prowadzą kontrolę ich gotowości do wykonania marszu.

Dowódca artylerii kolumny marszowej zobowiązany jest /stosownie do posiadanego czasu/ udzielać pomocy podległym dowódcom, sprawdzić przygotowanie się poszczególnych pododdziałów do marszu oraz zapewnić terminowe ich włączenie w ugrupowanie marszowe pułku. Podczas kontroli gotowości poszczególnych pododdziałów należy zwrócić szczególną uwagę na:

- stan zapasów ruchomych poszczególnych środków materiałowych, a zwłaszcza paliwa i amunicji;
- stan techniczny pojazdów i uzbrojenia;
- gotowość systemu łączności;
- gotowość artyleryjskich grup rozpoznawczych;

- ułożenie sprzętu i oporządzenia na pojazdach;
- organizację wyżywienia i odpoczynków;
- znajomość najważniejszych elementów wykonywanego zadania;
- znajomość sygnałów dowodzenia, współdziałania, ostrzegania, sposobów przekazywania sygnałów oraz sposobów działania w określonych sytuacjach;
- inne ważne zagadnienia.

B i b l i o g r a f i a

1. Regulamin Walki Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej /dywizja - pułk/ - Rozdział V.Wyd.MON Warszawa 1964r.
2. Regulamin Walki Artylerii /dywizjon, bateria, pluton, działo/- Rozdział VII.Wyd.MON Warszawa 1961r.
3. Regulamin Polowy Artylerii /Artyleria dywizji, armii/ - Rozdział IX.Wyd.MON Warszawa 1961r.
4. Taktyka Artylerii Naziemnej /Podręcznik Cz.II/ - Rozdział XXIV Wyd.MON Warszawa 1962r.
5. Taktyka Ogólna /Podręcznik/ - Rozdział V Wyd.MON Warszawa 1968r.

Załączniki:

1. Wariant rozmieszczenia artylerii w ugrupowaniu marszowym pułku zmechanizowanego po jednej marszrucie /pz wzmocniony jednym dywizjonem haubic/.
2. Wariant rozmieszczenia artylerii w ugrupowaniu marszowym pułku zmechanizowanego maszerującego po jednej marszrucie /pz wzmocniony dwoma dywizjonami haubic/.
3. Wariant rozmieszczenia artylerii w ugrupowaniu marszowym pułku czołgów po jednej marszrucie /pez wzmocniony jednym dywizjonem haubic/.
4. Wariant rozmieszczenia artylerii w ugrupowaniu marszowym pułku zmechanizowanego maszerującego po dwóch marszruchach /pz wzmocniony jednym dywizjonem haubic/.
5. Wariant ugrupowania marszowego dywizjonu artylerii wykonującego marsz samodzielnie.

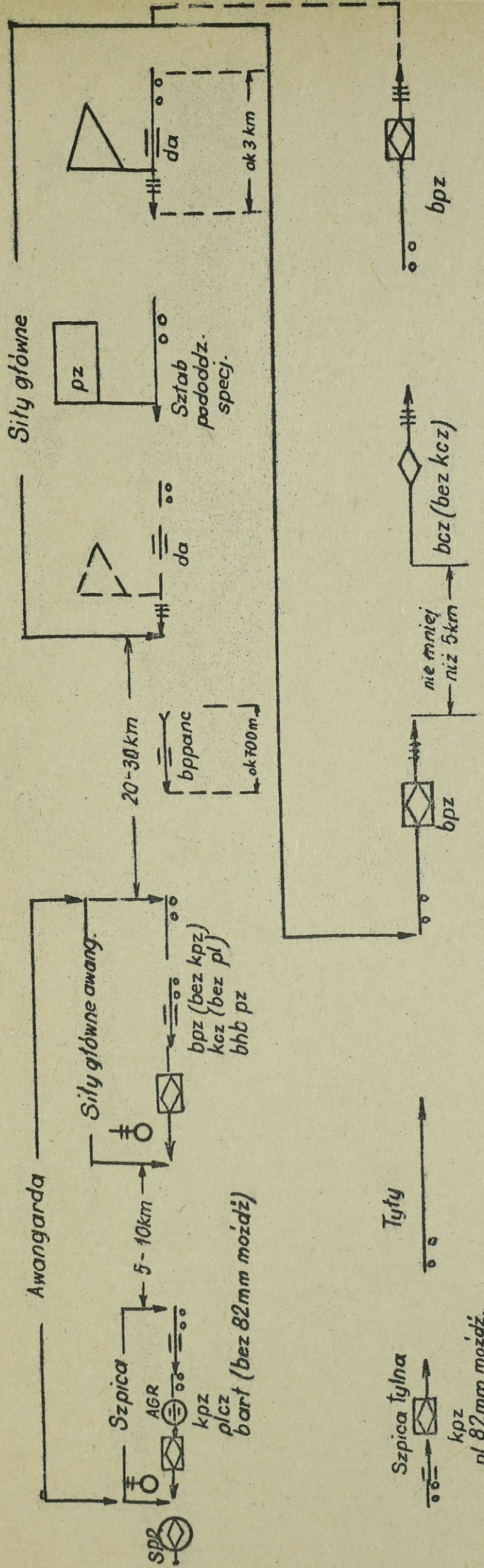
OPRACOWAŁ:
ADIUNKT KATEDRY TAKTYKI WOJSK
RAKIETOWYCH I ARTYLERII

ppłk dypl. Jerzy NAROJCZYK

Wydrukowano w 100 egz.

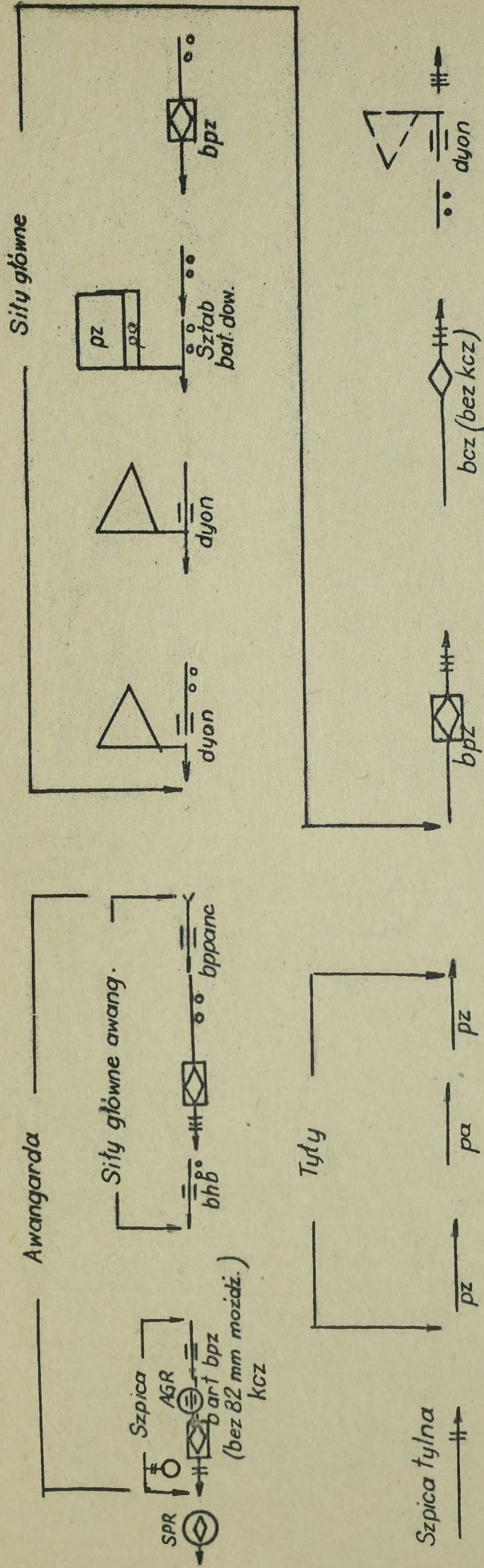
Egz.Nr 1-100 - Bibl.Tajna
Wyk.Ppłk Narojczyk
Druk.E.S.dn.14.10.68r.
Nr ks.02400/02697/WW
Kor.HM/JK.

WARIANT ROZMIESZCZENIA ARTYLERII W UGRUPOWANIU MARSZOWNYM PZ MASZERUJĄCEGO PO JEDNEJ MARSZRUCIE /PZ WZMOCNIONY JEDNYM DYONEM hb/

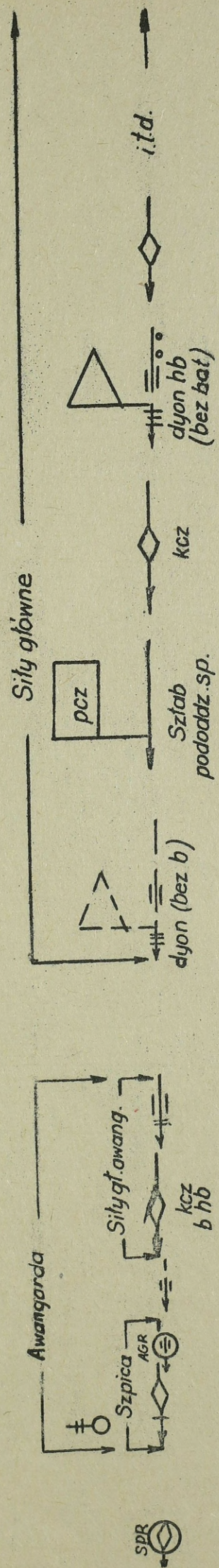
Wykonano 100 egz.
Wlyk. ppik NAROCZYK
Poz. 02698/WW

WARIANT ROZMIESZCZENIA ARTYLERII W UGRUPOWANIU MARSZOWYM PZ MASZERUJĄCEGO PO JEDNEJ MARSZRUCIE I PZ WZMOCNIONY DWOMA DYONAMI I

Wykonano 100 egz.
Wyk. ppik NAROCZYK
Poz. 026 98 / WW

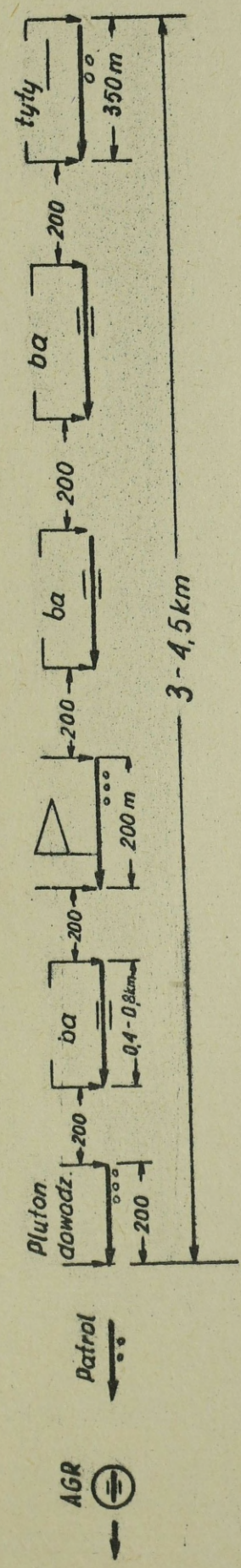
WARIANT ROZMIESZCZENIA ARTYLERII W UGRUPONANIU MARSZOWYM PCZ MASZERUJĄCEGO PO JEDNEJ MARSZRUCIE /pcz WZMOCNIONY JEDNYM DYONEM hb/

SDR

Wykonano 100 egz.
Wyk. pptk NARODCZYK
Poz. 02698/NW

WARIANT UGRUPOWANIA MARSZOWEGO DYWIZJONU HAUBIC 122 mm (marsz samodzielny)

Wykonano 100 egz.
Wyk. pptk NAROCZYK
Poz. 02698/NW